

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 19Co/915/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3512210527
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 03. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Beáta Čupková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2015:3512210527.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Beáty Čupkovej a sudkýň JUDr. Aleny Záhumenskej a JUDr. Viery Škultétyovej v právnej veci navrhovateľa N., zastúpeného F. proti odporcovi I., o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom, č.k. 6C/230/2012-91 zo dňa 19. septembra 2014, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e .**

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd zamietol návrh, ktorým sa navrhovateľ domáhal zaplataenia majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, ktorá mu vznikla nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom a odporcovi náhradu trov konanie nepriznal. Zároveň návrh navrhovateľa na prerušenie konanie zamietol z dôvodu, že navrhovateľ žiadal nariadené pojednávanie zrušiť a opätovne navrhol konanie prerušiť, a to z tých istých dôvodov, ako navrhol prerušenie konania dňa 28.10.2013, pričom o tomto jeho návrhu bolo právoplatne rozhodnuté. Návrh na prerušenie konania bol uznesením tamajšieho súdu zo dňa 07.11.2013, č.k. 6C/230/2012-45 zamietnutý. Na základe odvolania navrhovateľa preskúmal predmetné rozhodnutie odvolací súd, ktorý ho ako vecne správne potvrdil uznesením zo dňa 11.02.2014, č.k. 17Co/985/2013-63. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 26.02.2014. Okresný súd mal z vykonaného dokazovania za preukázané, že žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie súdneho exekútora S. bola doručená exekučnému súdu dňa 24.11.2010 a exekučným titulom bol rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu. Uznesením Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom zo dňa 18.02.2011 súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie čo do zmenkového úroku v časti presahujúcej 105,41 Eur zamietol. Na vymoženie pohľadávky vo výške 332 Eur spolu so zmenkovým úrokom 105,41 Eur a zákonným úrokom 6 % ročne zo sumy 332 Eur od 25.03.2010 do zaplataenia, trov predchádzajúceho konania 148,07 Eur, ako aj trov exekúcie, súd udelil exekútorovi poverenie dňa 04.03.2011. Súd po právnej stránke svoje rozhodnutie odôvodnil § 3 ods. 1 písm. d), § 4 ods. 1 písm. a) bod 1, § 9 ods. 1, 2, § 16 ods. 1, § 17 ods. 1, 2 zákona č. 514/2003 Z. z. Vo všeobecnosti v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. musia byť pre naplnenie zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci splnené všeobecné podmienky, a to nezákonné rozhodnutie, resp. nesprávny úradný postup, vznik škody, príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou. Navrhovateľ ani v jednom uplatňovanom nároku nepreukázal splnenie ani jedného zo zákonných predpokladov zodpovednostného právneho vzťahu. V prvom rade súd uviedol, že ak by pri vybavovaní predmetnej exekučnej veci došlo k priedňahom, navrhovateľ mal možnosť domáhať sa ochrany svojho práva na súdnu ochranu, práva na prerokovanie veci bez zbytočných priedňahov využitím inštitútu ústavnej sťažnosti v súlade s čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej

republiky. Otázkou, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, je kompetentný preskúmať len ústavný súd, ktorý ju v súlade so svojou ustálenou judikatúrou preskúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu, najmä z pohľadu troch základných kritérií: zložitost' veci, správanie účastníka a postup súdu. Súdne a tým i exekučné konanie nie je kompetentný preskúmať súd v konaní o náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z., ale len Ústavný súd Slovenskej republiky na podklade ústavnej sťažnosti, resp. predseda súdu na podklade sťažnosti na prietahy. Navrhovateľ nepodal účinne ani sťažnosť na prietahy konaní predsedovi súdu s vybavením sťažnosti tak, aby bolo konštatované, že v exekučnom konaní došlo k zbytočným prietahom. Rovnako nemal súd preukázané, že by navrhovateľ uplatnil svoje právo podaním sťažnosti Ústavnému súdu Slovenskej republiky pre porušenie základného práva na súdnu ochranu, práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, práva vlastníť majetok a práva na ochranu majetku a podobne. Je teda zrejmé, že navrhovateľ v predmetnom konaní neurobil žiadne úkony, ktoré by viedli k snahe docieľiť urýchlené konanie vo veci. Ďalej mal za to, že navrhovateľ vznik majetkovej škody nepreukázal. Navrhovateľ si uplatňoval svoj nárok z titulu majetkovej škody z titulu nemajetkovej ujmy sumu ako následok nesprávneho úradného postupu súdu. S týmto okresný súd nesúhlasil, keďže jeho skutkové tvrdenie o konaní, ktoré malo vyvolať zodpovednosť štátu sa nevzťahovalo k postupu, ale k rozhodnutiu súdu, pričom z § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. vyplýva, že právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Skutkové tvrdenia navrhovateľa, že súd rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia dňa 04.03.2011, pričom k rozhodnutiu došlo po uplynutí zákonom stanovenej lehoty a súd bol v omeškaní viac ako 10 mesiacov, sa ukázali ako nepravdivé. Zo spisu támojšieho súdu, sp. zn. 11Er/1912/2010, Ex/13659/10 okresný súd zistil, že žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola súdu doručená 24.11.2010, pričom podanie návrhu na začatie exekúcie súdnemu exekútorovi je z pohľadu rozhodnutia o žiadosti o udelenie poverenia bezvýznamné. Súd vydal uznesenie o čiastočnom zamietnutí žiadosti 18.02.2011 a na vymoženie zvyšku vymáhanej pohľadávky udelil exekútorovi poverenie. Za tohto stavu nemohla ani reálne v súvislosti s postupom súdu vzniknúť navrhovateľovi škoda a jeho tvrdenia o vzniku majetkovej škody a nemajetkovej ujmy okresný súd považoval za absurdné. V zmysle uvedeného okresný súd návrh v celom rozsahu považoval za neopodstatnený, a preto ho zamietol.

Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie navrhovateľ z dôvodov, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p., a to, že v spojení s § 205 ods. 2 písm. a) O.s.p. sa mu postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, v spojení s § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p., v konaní rozhodoval vylúčený sudca (§ 205 ods. 2 písm. a) O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. g) O.s.p.), súd prvého stupňa nesprávne právne posúdil podľa § 205 ods. 2 písm. a) O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. h) O.s.p., súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, zároveň dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti, dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatňované a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Namietal, že súd prvého stupňa vec prejednal v neprítomnosti odporcu a jeho právneho zástupcu, postupujúc podľa § 101 ods. 2 O.s.p. s tým, že navrhovateľ riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania. Navrhovateľ uskutočnil podanie, ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich k tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu, je potrebné z konania vylúčiť, pričom okolnosť, že krajský súd nevzhladol v označených veciach a skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach navrhovateľa a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Poukázal na rozhodovaciu prax iných krajských súdov. Uviedol, že konečné rozhodnutie vo veci súdom (vylúčeným sudcom) neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 O.s.p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Súd sa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval žiadosť navrhovateľa o odročenie nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu. Nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam odporcu, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Súd sa tiež dopustil viacerých omylov, keď konštatoval, že navrhovateľom namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Namietal porušenie svojho práva na kontradiktórne konanie, kedy navrhovateľ ako strana konania nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k týmto dôkazom a prednesom vyjadriť

a sám nemal možnosť navrhnuť dôkazy na podporu svojich protitvrdení. Kontradiktórnosť súdneho procesu sa neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany, ale vzťahuje sa aj na rovnaké oprávnenie voči dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy. Čo sa týka skutočnosti, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, poukázal na skutočnosť, že súd vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia akéhokoľvek dôvodu určil sám. Poukázal tiež na judikatúru Ústavného súdu, koncepciu spravodlivého súdneho konania s tým, že kontradiktórnosť súdneho procesu sa neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany, ale aj na rovnaké oprávnenie voči dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy, pričom nie je ani dôležité to, či tieto skutočnosti boli známe iba jednej strane, alebo žiadnej z nich. Súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je v odôvodnení rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Súd bez nariadenia pojednávania doplnil skutkový základ dokazovaním, ktorého obsah a rozsah si určil sám, kedy navrhovateľ žiadal vykonať dokazovanie všetkými listinami, ktoré tvoria exekučný spis. Súd sa v odôvodnení rozhodnutia zaoberal len škodou, ktorá mala súvisieť so správou pohľadávky počas nečinnosti súdu a opisuje ju ako škodu, ktorá vznikla v príčinnej súvislosti s konaním dlžníka povinného. Súd však úplne ignoroval všetky tvrdenia o majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu na udržiavanie a správy informačného systému a z titulu výdajov na administratívne spracovanie textov, publikačné výdaje, poštovné a telekomunikačné výdaje. Z odôvodnenia rozsudku vôbec nie je zrejmé, akou úvahou súd dospel k presvedčeniu, že majetková škoda nevznikla. Rovnako sa to však týka chýbajúcich dôvodov pri nemajetkovej ujme. Navyše napriek tomu, že skutkový dej a skutkový základ v tomto konaní je jedinečný, odôvodnil súd svoje negatívne rozhodnutie rovnakými dôvodmi opísanými tými istými vetami ako v iných svojich rozhodnutiach. Nesúhlasil tiež s tvrdením, že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti súdu zapríčinil dlžník, teda povinný. Pravým právnym titulom je v danej veci nesprávny úradný postup exekučného súdu a za ten dlžník nemôže niesť zodpovednosť. Navrhovateľ hodlal v konaní pred súdom prostredníctvom vykonaného pojednávania predložiť dôkazy o výške majetkovej škody, a to aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie si zabezpečil. Poukázal tiež na skutočnosť, že aj po podaní žaloby škoda ďalej narastá. Súd vo svojom rozhodnutí vôbec nevysvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu práva žalobcu na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Sám súd zistil, že o návrhu nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenom čase a pre túto nečinnosť a nesprávny úradný postup nenašiel žiaden objektívne udržateľný ospravedlňujúci dôvod. Rozhodnutie súdu je preto vnútorne rozporné a napriek tomu, že súd zistil porušenie práva nekonštatoval ho a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy navrhovateľovi. Uviedol, že sú irelevantné úvahy súdu o tom, aké spôsoby judikovania pohľadávky si navrhovateľ zvolil a tiež sú irelevantné úvahy o podstate a rozsahu podnikateľského rizika. Všetky a akékoľvek problémy, ktoré boli vyvolané v právnej sfére navrhovateľa nerešpektovaním zákonnej lehoty zo strany exekučného súdu, svedčia o potrebe nastoliť spravodlivosť poskytnutím finančnej satisfakcie za porušené práva. Okrem toho zdôraznil, že ak bol doručený v čase predchádzajúcom nariadenému súdnemu pojednávaniu návrh navrhovateľa na prerušenie konania z dôvodu prebiehajúceho konania o prejudiciálnej otázke, ktorou je rozhodnutie o porušení práva navrhovateľa na zákonného sudcu a práva na nestranný súd na základe ústavnej sťažnosti podanej na Ústavnom súde Slovenskej republiky, bol súd prvého stupňa povinný pred samotným rozhodnutím vo veci samej o tomto návrhu osobitne rozhodnúť, v súvislosti s čím poukázal na rozsudok Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 9Co/174/2014. Žiadal preto, aby krajský súd ako súd odvolací zrušil napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa a vec mu vrátil na opätovné prejednanie. Odporca sa k podanému odvolaniu písomne nevyjadril.

Krajský súd v Trenčíne vec preskúmal podľa § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok okresného súdu je potrebný ako vecne správny potvrdiť podľa § 219 ods. 1 O.s.p., pričom v návaznosti na § 219 ods. 2 O.s.p. sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s vecne správnym odôvodnením súdu prvého stupňa, na ktoré v celom rozsahu poukazuje.

Okresný súd neporušil právo účastníkov konania na spravodlivý proces, nakoľko v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť, naopak okresný súd ich náležitým spôsobom v celom súhrne posúdil aj náležite vyhodnotil (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. III ÚS 36/2010). Jeho úvahy a dôvody podporujú príslušný záver o nedôvodnosti nároku navrhovateľa.

Navrhovateľ založil svoj nárok v prejednávanej veci na tom skutkovom základe, že exekučný súd rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia dňa 04.03.2011, a to rozhodnutím o poverení, to znamená, že k rozhodnutiu o žiadosti o udelenie poverenia došlo po uplynutí zákonom stanovenej lehoty, pričom omeškanie predstavuje viac ako 10 mesiacov.

Ako vyplýva z vykonaného dokazovania pred okresným súdom, tvrdenie navrhovateľa sa nezakladá na pravde.

Ako konštatoval súd prvého stupňa, navrhovateľ podáva žiadosť o udelenie poverenia prostredníctvom súdneho exekútora na Okresný súd Nové Mesto nad Váhom dňa 24.11.2010. Uznesením Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom zo dňa 18.02.2011 súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie čo do zmenkového úroku v časti presahujúcej 105,41 Eur zamietol. Na vymoženie pohľadávky vo výške 332 Eur spolu so zmenkovým úrokom 105,41 Eur a zákonným úrokom 6 % ročne zo sumy 332 Eur od 25.03.2010 do zaplataenia, trov predchádzajúceho konania 148,07 Eur, ako aj trov exekúcie, súd udelil exekútorovi poverenie dňa 04.03.2011.

Odvolací súd v tomto prípade zdôrazňuje, že podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku lehota 15 dní od doručenia žiadosti sa vzťahuje len na situáciu, keď exekučný súd vydá poverenie pre exekúciu, aby vykonal exekúcie. Z textu ustanovenia nevyplýva, že by procesná lehota 15 dní dopadala aj na prípady, keď súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu zo zákonom a žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne, prípadne exekučné konanie z dôvodu nesplnenia podmienok konania zastaví. Zároveň odvolací súd zdôrazňuje, že čo sa týka postupu súdu v exekučnom konaní s poukazom na § 45 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v náväznosti na ustanovenia Zákona o ochrane spotrebiteľov v Občianskom zákonníku, Zákone o spotrebiteľských úveroch, bol exekučný súd vždy ex offo povinný skúmať, či rozhodcovský rozsudok nezaväzuje spotrebiteľa na plnenie právom nedovolené a v rozpore s dobrými mravmi. Exekučný súd tento prieskumu vykonal a dospel k záveru, že žiadosť o udelenie poverenie na vykonanie exekúcie je z tohto dôvodu potrebné čiastočne zamietnuť. Spotrebiteľské právo jedno z najdynamickejších sa rozvíjajúcich odvetví súkromného práva, ktoré priamo alebo nepriamo ovplyvňujú aj právne predpisy na úrovni Európskeho spoločenstva vrátane judikatúry Súdneho dvora EÚ. Nemožno sa preto v žiadnom prípade stotožniť s tvrdením navrhovateľa, že v prejednávanej veci sa nejednalo po právnej stránke o zložitú vec.

Zároveň na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvého stupňa odvolací súd dodáva, súdny exekútor podal na exekučný súd dňa 24.11.2010 žiadosť o udelenie poverenia. Exekučný súd uznesením zo dňa 18.02.2011 žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie čiastočne zamietol a následne vydal poverenie na vykonanie exekúcie. Nie je teda pravdou, že exekučný súd bol bezdôvodne nečinný, pretože o žiadosti o udelenie poverenia rozhodol do 86 dní od doručenia tejto žiadosti. Súd za predpokladu, ak nezistí rozpor v žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu zo zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu. Táto lehota však neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d). Ak súd zistí v rozpor v žiadosti alebo návrhu exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Z tohto pohľadu potom nemožno konštatovať žiadne porušenie lehoty na rozhodnutie.

Odvolací súd zdôrazňuje, že čo sa týka nesprávneho úradného postupu v dôsledku prietahov v exekučnom konaní, je nutné konštatovať, že existenciu zbytočných prietahov v súdnom konaní môže určiť len Ústavný súd Slovenskej republiky, ktorý má právomoc rozhodovať o porušení ústavných práv fyzických a právnických osôb. Napriek tomu súd poukazuje na judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky (1ÚS 27/02, 1ÚS 197/03, 1ÚS 38/04), podľa ktorej dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako zjavne neopodstatnenej je aj zistenie, že sa postup všeobecného súdu nevyznačoval takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prietahy. Nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž postupom dotknutého súdu nemusí vyznačovať takými významným prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prietahy. V zmysle záverov Ústavného súdu potom možno konštatovať, že vydanie poverenie na vykonanie exekúcie, za stavu, kedy exekučný súd riadnym procesným postupom zistil nesúlad exekučného titulu so

zákonom a zároveň žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením čiastočne zamietol, v lehote 100 dní od doručenia žiadosti, nemožno považovať za prieťahy v súdnom konaní, ktoré by mali nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, ani za rozhodnutie v lehote, ktorá by bola neprimeraná vo vzťahu k právu navrhovateľa na súdnu ochranu - právu, aby jeho vec bola v primeranej lehote prejednaná a rozhodnutá.

Preto odvolací súd poukazuje, že na to, aby bolo možné zaoberať sa samotnou skutočnou škodou, prípadne ušlým ziskom, by bolo potrebné v prvom rade konštatovať, že došlo k nesprávnemu úradnému postupu tak, ako to predpokladá § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z.

V náväznosti na vyššie uvedené je potom nutné uviesť, že na to, aby sa ďalej súd mohol zaoberať prípadnou nemajetkovou ujmu, tak ako to predpokladá ust. § 17 ods. 1, 2, 3 zákona č. 514/2003 Z. z., by v prvom rade muselo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu. Pokiaľ vychádzame zo základnej premisy, že k nesprávnemu úradnému postupu zo strany exekučného súdu vôbec nedošlo, nie je dôvod sa v prejednávanej veci zaoberať ani prípadnou výškou nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa ods. 2 citovaného zákona.

Čo sa týka jednotlivých odvolacích námietok, odvolací súd nezistil, že by bola navrhovateľovi postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom, že by vo veci rozhodoval vylúčený sudca, prípadne, že by súd nevykonával navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, ani že súd dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam na základe vykonaných dôkazov a že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Okresný súd neporušil právo účastníkov konania na spravodlivý proces s tým, že neobstojí námietka zo strany navrhovateľa v tom smere, že v prejednávanej veci rozhodoval vylúčený sudca. Ako vyplýva z obsahu spisu súdu prvého stupňa o námietke navrhovateľa ohľadom námietky zaujatosti sudcu, ktorému bola vec pridelená na prejednanie bolo právoplatne rozhodované uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 19.10.2012 pod sp. zn. 4NcC/392/2012-11, kedy krajský súd rozhodol, že sudkyňa Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom JUDr. Barbara Plaskurová nie je vylúčená z prejednaní a rozhodovania vecí. Následne bola vec na základe pokynu Spr 299/2014 C - I. náhodným výberom dňa 30.04.2014 pridelená sudkyňi Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom JUDr. Lenke Pavlovičovej, pričom Krajský súd v Trenčíne uznesením zo dňa 04.06.2014, č.k. 4NcC/37/2014-68 rozhodol, že sudkyňa Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom JUDr. Lenka Pavlovičová nie je vylúčená z prejednávaní a rozhodovania vecí. Dôvodom na vylúčenie sudcu nie je bez ďalšieho ani to, že vykonáva súdnictvo na súde, ktorý údajne podľa tvrdenia navrhovateľa svojím nesprávnym úradným postupom v inej právnej veci založil zodpovednosť odporcu za majetkovú a nemajetkovú ujmu v zmysle zákona 514/2003 Z. z. Odvolací súd tiež poukazuje na to, že Ústavný súd Slovenskej republiky opakovane odmietol sťažnosti navrhovateľa, ktorými namietal porušenie svojich základných práv na súdnu ochranu a spravodlivý proces z dôvodu, že krajský súd nevylúčil všetkých sudcov okresných súdov, pričom svoj nárok odvodzuje od postupu tohto okresného súdu.

Okrem toho nie je pravdivé tvrdenie v odvolaní, že súd prvého stupňa prejednal vec v neprítomnosti navrhovateľa a odporcu a jeho právneho zástupcu, postupujúc podľa ust. § 101 ods. 2 O.s.p. s tým, že súd prvého stupňa sa riadne vo svojom odôvodnení v rozsudku zaoberal, z akého dôvodu pojednával napriek tej skutočnosti, že riadne predvolaní účastníci sa na pojednávanie nedostavili. Súd prvého stupňa sa riadne zaoberal vyhodnotením žiadosti navrhovateľa o odročenie pojednávania, resp. zrušenia pojednávania a prerušenie konania. V tomto smere odvolací súd v celom rozsahu poukazuje na vecne správne odôvodnenie súdu prvého stupňa na strane 4 napadnutého rozsudku.

Rovnako ďalšie odvolacie námietky zo strany navrhovateľa neobstoja z dôvodu, že odporca sa k podanému návrhu vyjadril písomne s tým, že toto vyjadrenie bolo zároveň doručené pred nariadením samotného pojednávania navrhovateľovi prostredníctvom právneho zástupcu dňa 27.08.2014. Termín pojednávania bol v prejednávanej veci vytyčený na 28.10.2013, ktoré bolo súdom odročené na neurčito z dôvodu potreby rozhodnutia o návrhu na prerušenie konania, ktorý súd prvého stupňa uznesením zo dňa 07.11.2013 zamietol a toto rozhodnutie bolo potvrdené Krajským súdom v Trenčíne uznesením zo dňa 11.02.2014. Zohľadniac uvedené nie je zrejmé, na základe čoho navrhovateľ v odvolaní namietal, že súd prvého stupňa o návrhu na prerušenie konania, ktorý navrhovateľ v priebehu konania podal celkovo dvakrát v totožnom znení, nerozhodol osobitne, keď uznesenie o

zamietnutí návrhu na prerušenie konania bolo navrhovateľovi riadne doručené a navrhovateľ proti nemu podal odvolanie. V danej súvislosti teda nedošlo k odňatiu možnosti navrhovateľa konať pred súdom, keď súd prvého stupňa rozhodol o jeho návrhu na prerušenie konania samostatne a poskytol navrhovateľovi možnosť podať proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok, pokiaľ sa s postupom súdu prvého stupňa nestotožňoval, čo navrhovateľ aj urobil. Okrem uvedeného odvolací súd zdôrazňuje, že o totožnom návrhu navrhovateľa na prerušenie konania súd prvého stupňa rozhodol jeho zamietnutím opakovane aj v rámci odvolaním napadnutého rozsudku, preto námietka navrhovateľa v tomto smere nemôže obstáť. Následne bol druhý termín pojednávania, vytýčený na 19.09.2014, na ktoré bol navrhovateľ opäť prostredníctvom svojho právneho zástupcu riadne predvolaný, teda navrhovateľovi nebola súdom odňatá možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam odporcu v konaní. Túto možnosť nevyužil ani po poučení, ktoré bolo doručené právnemu zástupcovi navrhovateľa dňa 27.08.2014, ako to vyplýva z obsahu spisu súdu prvého stupňa.

Nedôvodne navrhovateľ v podanom odvolaní namieta, že súd doplnil skutkový stav dokazovaním bez nariadenia pojednávania. Ako vyplýva z obsahu spisu, navrhovateľ sa nezúčastnil pojednávania nariadeného na deň 19.09.2014, a to ani napriek mailovému podaniu, ktorým súd (č.l. 88 spisu) navrhovateľovi oznámil, že jeho žiadosť o zrušenie termínu pojednávania neakceptuje a pojednávanie vo veci sa uskutoční.

Odvolací súd preto zdôrazňuje, že v prejednávanej veci nebolo porušené právo na kontradiktórne konanie. Podľa § 115 ods. 1, 2 O.s.p., ak tento zákon alebo osobitný predpis neustanovuje inak, súd nariadi vo veci samej pojednávanie, na ktoré predvolá účastníkov a všetkých, ktorých prítomnosť je potrebná. Predvolanie sa musí doručiť účastníkom tak, aby mali dostatok času na prípravu, spravidla najmenej 5 dní pred dňom, keď sa má pojednávanie konať.

Zároveň odvolací súd na záver dodáva, že pokiaľ sa navrhovateľ vo svojom odvolaní domáha z hľadiska skutkového deja jedinečnosti daného deja, ktorý súd prvého stupňa odôvodnil úplne rovnakými dôvodmi, odvolací súd zdôrazňuje, že samotný návrh, ako aj podané odvolanie sú z väčšej časti zmätočné a nezakladajú sa na skutkových zisteniach, pretože podstata odvolacích dôvodov zo strany navrhovateľa spočíva v nacyklostilovaných dôvodov, ktoré sa z 90 % nevzťahujú na prejednávaný prípad.

Odvolací súd rovnako nezistil, že by súd prvého stupňa v prejednávanej veci aplikoval nesprávne právne predpisy a preto v konečnom dôsledku rozhodnutie ako vecne správne potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 a § 151 ods. 1, 2 O.s.p., kedy úspešnému odporcovi v konaní náhrada trov odvolacieho konania priznaná nebola, nakoľko tento si žiadne trovy odvolacieho konania neuplatnil a z obsahu spisu mu trovy odvolacieho konania nevyplývajú.

Rozhodnutie bolo senátom prijaté jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.